

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om den sande Christendom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 205. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1826_431_2-txt-shoot-idm2156.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Uagtet nu Apostelen Johannes saaledes, baade først og sidst, har sørget for, at hans Evangeliums Læsere ei skulde være i Tvivl om, hvad han troede og vilde have troet om sin Herre og Mester, som ham havde kjær, saa har han dog end ydermere, ved enkelte af Herrens Ord, tilføiet en kort Oplysning, som er alt for mærkelig til at forbigaaes. Saaledes, hvor Jesus siger (Joh. 12): nu er denne Verdens Fyrste kastes hen ud, og jeg, naar jeg bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage alle til mig selv, da tilføier Apostelen: dette sagde han, for at betegne, hvilken Død han skulde døe. Oplysningen var her nødvendig, naar vi ved Ophøielsen fra Jorden skulde tænke paa Korsfæstelsen, og være sikre paa, det var Jesu Mening, da det ellers maatte synes fuldt saa rimeligt, at Jesus dermed havde peget paa sin Himmel-Fart. Oplysningen er ogsaa vigtig, saavel i Henseende til disse Jesu Ord, som til de lignende (Joh. 3), hvor han siger: ligesom Moses ophøiede Slangen i Ørken, saa bør det Menneskens Søn at ophøies, for at hver den, som troer paa ham, ei skal fortabes, men have det evige Liv; thi vel kan vi her, ved at betragte Forbilledet (4 Moseb. 21), hvortil Herren henviser os, umuelig andet end tænke paa hans Korsfæstelse, men da han strax forud har talt om sin Himmel-Fart, turde vi dog ikke i Kirken paastaae, at der ved denne Ophøielse, til de slangebidte Menneskers Frelse fra Døden, skulde forstaaes Korsfæstelsen, dersom Apostelen ikke udtrykkelig havde vidnet, at det var Jesu Mening, med hans Ophøielse fra Jorden, til vor Frelse fra denne Verdens Fyrste, og Overflyttelse i Guds elskelige Søns Rige! Nu derimod see vi klart, at Jesu Død, og det 206Døden paa Korset, ganske rigtig, som Fædrene med Luther troede og lærde, skal staae for alle Christne, som den Begivenhed, hvortil Synderes Frelse og Saliggjørelse er uopløselig knyttet. Hvor nær det derfor laae Apostelen paa Hjerte, at de Christne ei oversaae Jesu Døds Kraft og Virkning, sees udentvivel allerbedst af hans Anmærkning til hvad Caiphas sagde: det er os gavnligt, at eet Menneske døer for Folket, at ikke hele Folket skal fordærves; thi herved anmærker Johannes: (Joh. 11) dette sagde han ikke af sig selv, men da han var det Aars Ypperste-Præst, spaaede han, at Jesus skulde døe for Folket, og ikke alene for Folket, men han skulde og samle til een Hob de Guds Børn, som vare adspredte. Dog er hans Apostel-Brev i denne Henseende ei mindre klart for opladte Øine; thi naar han der vidner (1 Joh. 1) at Jesu Christi, Guds Søns Blod renses os af al Synd, og (1 Joh. 2) at han er blevet en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for den hele Verdens, da see Christne strax deraf, at det, efter Apostelens Vidnesbyrd, er ved sin Selv-Opoffrelse i Døden, at Jesus borttog vore Synder, og hans Navn blev kraftigt til at skjænke dem, som troede derpaa, deres Synders Forladelse (1 Joh. 2-3). Er det nu saa, da kan der ingen Tvivl være om, at Forsoningen, som skedte ved Jesu Død paa Korset, var Sønnens Hoved-Ærende paa Jorden, men Apostelen siger da ogsaa udtrykkelig, at han er aabenbaret, paa det han skulde borttage vore Synder, og for at afskaffe Djævelens Gjerninger, hvad der, som vi hørde, efter Jesu og hans Apostels Ord, ene skedte ved Døden paa Korset.